

apoi forța tăcerilor încărcate de multiple semnificații și un discret, dar sugestiv, comentariu muzical (compoziții originale – Gintaras Sodeika). Coerent asimilat ansamblului este și acel iureș fizic, acel travaliu pe care îl pretinde Korsunovas actorilor, acel teatru fizic, o tehnică practică desigur întâia dată, acum, de o trupă despre care se poate spune, *mutatis mutandis*, că este una de „clasicieni” seduși de virtuțile contemporanului. „Baletul” ei corporal devine generator de energii ce coagulează geometria relațiilor și întretăierea perspectivelor, dă ritm trepidant întregului demers scenic și un suflu unificator. Făcând dovada stăpânirii unor bogate resurse interpretative, inclusiv a unei pregătiri fizice fără cusur, actorii își desenează cu limpezime și consistență caracterologică personajele. Într-un discurs viu și coerent, spectaculos și energizant. Răsplătit mai mult decât generos, la final, de aplauzele prelungite ale celor aproape nouă sute de spectatori. Un spectacol ca un templu închinat teatrului. Și poate că nu a fost întâmplătoare programarea lui în acea seară de Ajunul Crăciunului, când în inimi sensibile vibrează o coardă caritabilă, iar la pauză, cu o discreție, o eleganță și o simplitate pilduitoare, spectatorii erau îndemnați să contribuie la ajutorarea aceluia care nu mai pot urca pe scândura sacră a scenei la a cărei glorie au contribuit odinioară...

Elisabeta POP

„Boliloc” – teatru, dans, marionete, magie...

Afișul de la Teatrul lyonez **Célestins** anunța, în ianuarie 2008, ca pe unul dintre evenimentele stagiunii, un spectacol mai puțin obișnuit, semnat de Philippe Genty și Mary Underwood: **Boliloc**. Titlul spectacolului părea cel puțin ciudat și el, cuvântul acesta semănând parcă, nu-i așa, cu denumirea unui joc de copii.

Oricum, de vreme ce colaboraseră la nașterea lui, nici mai mult nici mai puțin decât opt teatre (între ele, Teatrul Toursky din Marsilia, Teatrul „Andre Malraux”, din Rueil-Malmaison, Teatrul „Jacques Prevert” din Ruinay sous Bois, Casele de Cultură din Nevers și Nièvre etc., ne așteptam la un spectacol scump, cel puțin din punct de vedere material, al bugetului, adică.

De formație plastician, Philippe Genty este binecunoscut și apreciat, nu doar în Franța, ci în întreaga lume, el fiind printre puținii artiști care au străbătut cinci continente cu spectacolele sale de marionete. Din 1968, el are propria sa companie teatrală. De la Londra la Tokyo, pe Broadway, artiștii conduși de el au uimit publicul cu performanța lor. Trupa sa a jucat, în 1997, spectacolul *Dedale* la Festivalul de la Avignon, pe impunătoarea scenă din Curtea Palatului Papilor; a jucat *Oceane și utopii* la Lisabona, în cadrul Expoziției Universale din 1998; a prezentat un spectacol insolit despre Freud (*Zigmund Follies*) la Teatrul Național Chaillot, cu Eric Saria și Philippe Richard.

Neliniștit, ca orice artist autentic, Genty caută continuu noi și noi moduri de exprimare... El a creat acest spectacol insolit, *Boliloc*, mărturisind că, pentru el, dintotdeauna, scena a fost un spațiu al subconștientului sau al inconștientului, o lume în continuă mișcare, o lume vie, în relație strânsă cu mintea și sufletul fiecăruia dintre noi...

Consecvent obsesiilor sale, Genty a conceput un spectacol în care amestecă cu un rafinament ieșit din comun, trupuri și capete de marionete și de artiști în mărime naturală, încât, la un moment dat, spectatorul e aruncat nonșalant în cea mai pură suprarealitate sau, dacă vrei, în absurdul cel mai desăvârșit.

Spectacolul începe oarecum banal: o actriță, minunată de altfel, Alice Osborne, stă lângă niște cutii imense de carton și, deschizându-le pe rând, descoperă în ele marionete uitate sau părăsite. Ventrilocă, *Sybille* vorbește cu marionetele și ele îi răspund. Dialogul lor e plin de farmec și e copilăros, păpușile însă prind curaj și o iau razna. Sybille nu le mai poate stăpâni, ele își cer dreptul la viață, la existență independentă. Și nu o fac demagogic, ca la sindicat, ci cu bun-simț și cu un patetism convingător, ce decurge din chiar destinele lor. Ele au biografii interesante, au un trecut și, sigur, reclamă un viitor.

De aici încolo începe nebunia. Doi actori admirabili, Scott Koehler și Christian Heck, fac și desfac identitățile personajelor: capetele lor apar în continuarea trupurilor marionetelor, trupurile mici au, iată, capete imense, apoi trupurile actorilor au capetele mititele ale marionetelor, în fine, marionetele sunt mânuite stupefiant, de chiar personajele cu chipurile lor... O goană nebunească prin Universuri ireale, o călătorie prin imperiul stelelor, pânze imense se umflă pe nesimțite și umplu scena, închipuind mări și oceane sau – de ce nu? – interiorul creierului uman, o Sybille micuță e luată în stăpânire de cei doi coloși sau, dimpotrivă, ea, ca o Scufiță Roșie, îi așteaptă la căsuța miniaturală a bunicii... Călătoria lor prin lume înseamnă curaj, curajul le dă forța de neimaginat de a crede în iubire și de a nu-și pierde speranța. Nu o dată, micile făpturi, sfidând imensitatea ostilă a Universului ne aminteau de omuleții lui Gopo...

În fond ce este, cine este Boliloc? Poate este chiar încrederea ce n-ar trebui să ne părăsească niciodată... poate este capacitatea noastră ludică, inocența, umorul care ar trebui să ne însoțească în viață... și pe care prea adesea le ignorăm. Este ceva ce poate aduce cu „Pâlnia” lui Stamate, nu-i așa, cu nevoia noastră de râde și a ne bucura... Boliloc e poate o făptură vie, capabilă să ne scoată, fie și pentru un ceas, din angoasele, spaimile și stresul acestui timp și acestor timpuri, în care tehnica și supertehnica, dar nu mai puțin cotidianul cu banalitățile lui, ne dezumanizează încet-încet... pervertindu-ne, deformându-ne structural.

Există, cu certitudine, în acest spectacol aproape fără text – dar cu un scenariu foarte bine structurat – ceva din gândirea lui Urmuz, Kafka și, desigur, Eugen Ionescu. Un absurd ce ne învăluie, tocmai când credem despre noi că suntem cel mai bine înfiți în solul realității.

Spectacolul, cu imaginile lui halucinante și culorile lui vii, cu muzica din alte sfere ce invadează scena (René Aubry), cu actorii care ies și intră dint-o lume în alta cu o ușurință ce înseamnă talent, talent și încă odată talent, este cuceritor. Publicul, în sala mare, arhiplină a Teatrului atât de frumos din Lyon, s-a lăsat cu ușurință plimbat prin universul mirific al visului, gustând aluziile, când vesele, când grave, la lumea orwelliană în care trăim.

Spectacolul, admirabil, beneficiind de cele mai noi cuceriri ale tehnicii – video, film, proiecții de tot felul, lumini savante – are cu certitudine, ceva magic, demonstrând totuși că, dincolo și mai presus de toate acestea, rămâne ACTORUL, capabil să emoționeze....

BOLILOC

Un spectacle de Philippe Genty
et Mary Underwood

Célestins

THÉÂTRE DE LYON